

РЕШЕНИЕ

№ 590

гр. София, 04.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 19.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **10364** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК вр. с чл.70, ал.1 вр. с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Ш. С. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на А. срещу РЕШЕНИЕ №УПВР -120 от 15.09.2020г. на Интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

По изложените в жалбата твърдения за незаконосъобразност на решението – се моли същата да бъде уважена. На първо място се визира, че административният орган е допуснал съществени процесуални нарушения като не е възприел изложената добросъвестно от лицето бежанска история. Твърди се, че е проведена формална процедура без цялостно изясняване на фактите. Визира се, че са изложени причини за закрила свързани с личното положение на лицето, както и с общата обстановка в А.. Твърди се, че липсват убедителни мотиви за явната неоснователност на молбата, като и няма мотиви касателно принципа за забраната за връщане в страна, където е застрашен живота и свободата му. С оглед всичко изложено се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изразява становище.

Ответната страна, чрез юрк.Ч., оспорва жалбата.

Представителят на СГП изразява становище на неоснователност на жалбата като счита, че лицето по икономически причини търси закрила.

Административен съд – София град, I отделение, 47състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок, от надлежна страна, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:

Производството за закрила е посочено, че е започнало по молба за закрила вх.№РД09-ВР-710 от 02.09.2020г.подадена от Ш. С. [дата на раждане] в провинция К., А., гражданин на А., с етническа принадлежност –пашун, вероизповедание –мюсюлманин Сунит, женен, ЛНЧ [ЕГН] с данни установени от декларация по чл.30, ал.1 т.3 от ЗУБ.

Посочено е, че по данни на кандидата-същият е напуснал нелегално А. през 2019г., транзитно през И., Турция, където е бил една година, след което през Гърция, отново нелегално е влязъл в България м.08.2020г..Посочил е, че не е имал проблеми в страната си, не е бил задължан, изтезаван, но е напуснал същата заради войната.

Въз основа на тези данни е прието, че молбата е явно неоснователна, защото не са налице предпоставките за предоставяне на закрила. Визирано е, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951г.. Обобщено е, че причините за напускане на страната по произход имат личен, икономически и социален характер като не са свързани с религия, раса, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Подчертава се, че лицето не сочи да е преследвано, защото е сунит, не сочи каквито и да е посегателства. Визирано е, че преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ е нарушаване на основните права или съвкупност от действия , които водят до нарушаване на основните права, каквито данни се установяват конкретно. Изтъква се, че освен, че няма никакво посегателство, то изтъкнатата цел на пътуване била Н., където искал да устрои по добре живота си. Визира се, че лицето не е подало веднага молба за закрила в България, а едва когато е било заловено и то при опит да напусне границата в посока С.. В решението е отразено, че кандидатът за закрила е запознат, че следва да докаже основателността на молбата си, макар тежестта на доказване да е споделена. Визира се, че следва най-малкото да даде задоволително обяснение за липсата на доказателства, каквото липсва. Подчертано е, че лицето никога не е било заплашвано пряко, насилвано или изтезавано, както не е установено преследване по смисъла на закона. Изтъкнато е, че съгласно Глава II, §.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на Върховния Комисар на ООН- „мигрант“ е лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде и същият не е бежанец. Обобщено е, че причините за напускане не могат да се посведат по признаците на преследване посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ и съответно да обусловят хуманитарна закрила. Не се правят дори твърдения за излагане на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или каквото и да е насилие. На второ място е установено, че и чл.9, ал.1 ЗУБ не следва да се приложи вкл. и с оглед тълкуването дадено в решение от 17.02.2009г. на СЕС по дело С-465/07г. на чл.15 б.в от Директива 2004/83 на ЕО. Съгласно пълзящата скала в това решение –колкото в по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е повлиян от конкретни фактори относими към личното му положение, то толкова по-слаба ще е степента на безогледно насилие за него при търсенето на субсидиарна закрила.

Посочено е, че въоръжен конфликт, който да води до подобно безогледно насилие видно от справка №МД-423 от 07.08.2020г.. Сочи се, е на 29.02.2020г. е оповестено от световните агенции, че САЩ и талибаните подписват „споразумение за установяване на мир“ в А. след повече от 18 години на конфликт. Съответно има и икономически ръст в страната и растеж на селското стопанство. Обобщено е, че А. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, поради което не може да се предостави закрила по чл.9, ал.1 от ЗУБ. В оспореното решение е анализиран и принципа за забрана за връщане по чл.33 от Ж. конвенция от 1954г. като е прието, че не е приложим за молителя. С оглед всичко изложеното е направено заключението, че молбата на Ш. С. за предоставяне на международна закрила е явно неоснователна и съответно е отхвърлена.

В съдебното производство нови доказателства не са представени.

С оглед изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място видно от заповед на л.34 на Председателя на ДАБ –последният е упълномощил ответника Д. С. в качеството й експерт да бъде интервюиращ орган. С оглед изложеното се прави извода, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В производството не са допуснати процесуални нарушения.

Не се споделя възражението в жалбата, че заповедта не е мотивирана, а точно обратното. Пространствено на 9 страници, с посочване на практика, ответникът е мотивирал крайния си извод да приеме молбата за явно неоснователна.

В основата на констатациите му по същество е самата бежанска история разказана от молителя. Същият е напуснал страната си нелегално, пребивавал е над 10 месеца в Турция, преминал е през Гърция, влязъл е в България с намерение да пресече границата със С., където е бил заловен – като по никакъв начин не е обективирал намеренията си да потърси закрила. Точно обратното – едва при разясняване на възможностите и вероятността да бъде върнат в страната си по произход, ако не потърси закрила –е подал молба за такава. Буквално думите са му „бях принуден са подам молба за закрила“. Също така следва да се има предвид, че лицето е заявило по време на интервюто, че през С. е трябвало да достигне до Н.. Отрича да е имал каквито и да е проблеми в страната по произход, като общо изтъква, че войната е причина за напускане на страната.

С оглед правилно установената фактическа обстановка съдът намира, че ответникът е направил правилни правни изводи.

Правилно е изтъквано, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951г.. В този аспект - причините за напускане на страната по произход имат личен, икономически и социален характер и не са свързани с религия, раса, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Не е изтъкнато нито едно основание във връзка с чл.8, ал.1 от ЗУБ, което да е причина за преследване по чл.8, ал.4 от ЗУБ. Правилно е обобщено, че няма заявени прояви на нарушаване на основните права или съвкупност от действия , които водят до нарушаване на основните права.

Правилно ответникът е достигнал до гореизложените изводи и въз основа на анализ на обстоятелствата, довели до подаване на молбата за закрила. До същата се е стигнало не по вътрешно убеждение въз основа на причини за закрила, а въз основа на разяснението от властите, че при неподаване на молба - лицето ще бъде върнато в

страната си. В този смисъл жалбоподателят казва, че е бил принуден да подаде молба за закрила. Правилно ответникът е съобразил и другите обстоятелства, че молбата е попадена при залавянето на лицето при опит да напусне границата в посока С. с крайна цел Н..

С оглед изложеното обоснован е изводът, че по смисъла на Глава II, §.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на Върховния Комисар на ООН- търсецкият закрила е икономически емигрант, защото емигрант е лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде и същият не може да се третира като бежанец.

Правилно не са открити и основания за приложение на чл.9, ал.1 от ЗУБ. В тази връзка е и подчертаното тълкуване, дадено в решение от 17.02.2009г. на СЕС по дело С-465/07г. на чл.15 б.в от Директива 2004/83 на ЕО. Съгласно пълзящата скала в това решение –колкото в по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е повлиян от конкретни фактори относими към личното му положение, то толкова по-слаба ще е степента на безогледно насилие за него при търсенето на субсидиарна закрила. Във връзка с изложеното напълно се възприемат изводите, че в страната по произход няма нито вътрешен въоръжен конфликт, нито международен такъв. Изводите следват от анализа на справка №МД-423 от 07.08.2020г.. В същата е посочено, че на 29.02.2020г. е оповестено от световните агенции, че САЩ и талибаните подписват „споразумение за установяване на мир“ в А. след повече от 18 години на конфликт. Изтъкнат е икономически ръст в страната и растежа на селското стопанство.

Споделят се е изводите касателно принципа за забрана за връщане по чл.33 от Ж. конвенция от 1954г., поради което правилно във връзка с чл.13 от ЗУБ молбата на Ш. С. за предоставяне на международна закрила е приета за явно неоснователна и съответно е отхвърлена.

С оглед всичко изложено – жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Ш. С. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на А. срещу РЕШЕНИЕ №УПВР -120 от 15.09.2020г. на Интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.85, ал.4 от ЗУБ.

Съдия:

